

Kerstin Lundberg

Seglarmästarens Dotter

Kerstin Lundberg

Seglarmästarens dotter

Årtaskolan 2020

Nedladdad från bibblis.se

CC-BY-NC

Kapitel 1

Det gröna sommargräset kittlade mellan tårna medan hon blickade ut över horisonten. Vatten. Massor med vatten.

- Joanne, Joanne! ropade Benny med en lite barnslig röst. Kom nu så badar vi. Jag behöver inga armpuffar, för jag är ju ändå en stor fyraåring! Kom nu!

Benny sprang ner mot den nästan brännheta sanden. Sanden sprätter tills bryggan kommer. Efter det kom dunkande steg mot det blöta träet. Ett stort plask hördes. Benny hade hoppat i. En fyraåring som inte ens kunde simma.

Jag måste hoppa, jag måste hoppa i! tänkte Joanne. Knäppis det är ju min lille bror. Joanne skulle precis ta ett steg för att springa in och hämta hjälp av pappa. Då såg hon genom köksfönstret honom stå där med rädsla i blicken och höra honom ropa:

- Joanne gör någonting då!? -

Med ett smäll slängde pappa upp den gröna trädörren till deras hus och rusade ner mot bryggan. Förbi den brännheta sanden och på den blöta träbryggan. Svaga små hjälp hördes från vattnet, några plask och snabba andetag.

- Kom och hjälp till då Joanne! ropade pappa med en sträng röst. Din lillebror håller på att drunkna! Du måste hjälpa till!

Hon visste ju att pappa redan visste, men han verkade inte förstå. Han förstod inte hur rädd hon var. Joanne visste ju att pappa ville att hon skulle övervinna sin rädsla.

Pappa fick äntligen upp Benny. Han höll om den blöta skräckslagna lillebrorn.

- Fattar du inte vad som skulle kunnat ha hänt? sa pappa.

Det är väll klart att hon visste. Men det gick ju bara inte, förstod inte pappa det!? Hela kroppen kändes som sten. Pappas ilskna ögon gick igenom Joannes. Tårarna rann ner för dom fräkniga kinderna och hela hennes kropp skakade.

- Idag kan du iallafall inte hjälpa till med något mer! sa pappan.

Det kändes som om Joannes hjärta gick i tusen bitar. Bara om mamma hade varit här, tänkte Joanne.

Joanne tänkte nästan alltid på mamma. Hon mindes hennes långa blonda hår som fladdrade i vinden när hon seglade. Ja, hon älskade verkligen att segla. Hon älskade den friska havsluften och hon kände sig som hemma, hon kände sig fri. Men ibland kom den hemska tanken hos Joanne. När mamma försvann. Hon bara var ute på en helt vanlig seglartur på det stora, blå, läskiga havet. Mamma hon kom aldrig tillbaka. Aldrig tillbaka till Joanne.

Joannes ögon fylldes med tårar. Dom smakade salt, precis som havet. Men tårar är inte läskiga, det är havet.

Pappa gick förbi Joanne med tunga steg med Benny i famnen. Benny hostade och grät och en droppe vatten föll ner på Joannes fot.

En droppe skadar ju inte. Men bara en droppe, inte mer, tänkte Joanne.

Joanne sprang det fortaste hon kunde till en av mammas gamla segelbåtar som fortfarande stod halvt uppe. Joannes röda långa lockiga hår sken i solens varmaste strålar. Hennes diamant blå ögon glittrade men tårarna rann fortfarande ner för kinderna. Den glansiga ljusblå segelbåten skymdes mellan trädstammarna. Seglet fladdrade i vinden och akten stod och guppade i vågorna medans fören stod i den sträva sanden. När Joanne hade kommit fram satte hon sig längst fram i fören, hon tryckte knäna upp i ansiktet och händerna borrhade hon in i hennes vackra hår.

Varför kan aldrig pappa förstå, tänkte Joanne. Mamma skulle ha förstått! Konstigt nog började båten guppa. Joanne började må illa och bara för en kort stund sen hade ju båten stått still. Hon reste huvet sakta och gnuggade sig i ögonen. Inbillar hon sig bara nu eller är det som hon ser att båten hade flutit ut på havet. Joannes hjärta började slå snabbare och hon vände sig om och såg att hon var omringad av hennes största skräck. Vatten.

- HJÄLP!!! skrek Joanne. HJÄÄÄLP!!! Snälla hör mig då, någon, sa Joanne med en darrig svag röst. Hon insåg nu att

ingen skulle kunnat hört henne.

Varför hade hon satt sig i den här dumma båten, tänkte Joanne. Hon mumlade lite för sig själv hur arg hon var för hon satt i den här segelbåten. Och det var Joannes eget fel!

Hon ramlade ner på båtens golv och håret klubbade i ansiktet av alla tårar. Dom rann och bildade små pölar vid sidorna av hennes kinder. Varför, varför, varför, tänkte Joanne. Hon kröp ihop och höll armarna om benen. Vad kunde hon göra nu? Dumma Joanne, tänkte hon.

Hon tittade upp mot den ljus blå sommar himlen som hade små luddiga moln på sig. Joanne och hennes mamma brukade ofta lägga sig på gräs mattan utanför deras hus och titta vad molnen föreställer. En gång hade Joanne sett en eldsprutande drake och en gång en gigantisk fågel.

Det var det Joanne försökte göra nu. Men hon kunde inte se att de föreställde något. Så typiskt, varför går allting dåligt just idag?! Himmeln blev grå helt plötsligt. Joanne reste sig upp och tittade sig om kring. Det var bara grått. En enormt tjock dimma hade kommit in från öster. Inte bara det, den kändes tung att andas in. Joanne la sig ner på golvet igen och tänkte, jag kommer nog dö snart... Med tunga djupa andetag andades hon in och ut. Joanne tittade upp mot himlen som var täckta av dimma med kisande ögon. Hon såg, vänta. Var det ett moln eller var det en fågel. Det kanske var ett sånt där moln Joanne hade sett med sin mamma. En sån där gigantisk molnfågel. Den var i alla fall vit som ett moln. Den (eller det) kom närmre och närmre Joanne. Hon kröp fram till akten och ställde sig på knä för att se var det var. Det var en fågel. En gigantisk! Mycket större en världens största. Den hade en väska på sig, en brun läder väska. Fåglar kan väl inte ha väskor, tänkte

Joanne. Men jo det kunde dom vist. Den flög längre och längre ner. Fågeln tog upp någonting ur sin väska, det var en gigantisk badring precis lagom för honom.

Men, men VA! tänkte Joanne. En gigantisk badring kan väl inte få plats i en liten väska. Vist, väskan var ju inte heller liten eftersom den också var lagom för en gigantisk fågel. Men ändå! Fågeln blåste upp badringen med ett enda andetag. Sen släppte han ner den i vattnet alldeles nära Joannes segelbåt. Med ett BRAK satte han sig i badringen och suckade djupt.

- Nähä, sa fågeln med en sorgsen röst. Det blev ingen smarrig ny

fångad fisk lunch till mig i dag då. Ingen alls faktiskt. Jahopp, vad tycker du om vädret i dag då. Inte så trevligt tycker jag, man blir ju alldeles yr av den här dimman. Blåa sommar himlar är trevligare, eller jag vet...

JORDGUBBSRÖDA solnedgångar är det bästa!

Å herregud, tänkte Joanne med uppspärrade ögon. En gigantisk fågel som har en väska och i väskan får det vist plats vad som helst tillexempel en gigantisk badring, och dessutom kan han prata!

- Nämen, inte såg jag att jag inte sett dig förut! sa fågeln med en glad röst. Jag måste ju presentera mig!

Han flög upp med dom stora vingarna ungefär en meter över badringen och bugade. Sen sa han,

- Jag heter Fibratus- Uncinus- spissatus- castellanus- floccus, men du kan kalla mig för cirrus. Och förresten så är jag är en albatross. Vad heter du? Joanne kunde knappt säga något, hon var så chockad att hon inte ens kunde prata men tillslut fick hon fram några ord.

- Ehh, ja, j, jag heter Joanne.

- Joanne, Joanne, sa Cirrus med en fundersam röst. Jag tycker

att jag känner igen det namnet men jag kan bara inte komma ihåg vart ifrån jag har hört det. Men i alla fall, var gör du här ute mitt på havet alldeles ensam?!

- Ehh, jo, det är lite svårt att bäretta, sa Joanne.

- Jag förstår, svarade Cirrus. Du, Joanne. Med allt det här snacket om jordgubbsröda himlar och varför du sitter här helt ensam mitt på havet i en segelbåt, har tiden rusat iväg alldeles för fort. Så jag måste tyvärr ta mitt pick och pack och flyga tillbaka. Cirrus pyste ut all luft ur badringen och stoppade ner den i sin väska. Han flög upp en liten bit över vattnet och ruskade på sig så vattnet flög åt alla håll sen ropade han, - Det var sannerligen trevligt att träffa dig men nu måste vi säga hejdå men vi ses ju snart där framme, men HEJDÅ!

- Men Cirrus! ropade Joanne när han redan hade flugit en bit och inte kunde höra henne längre.

- CIRRUS! Vart hade du tänkt att jag skulle ta vägen? Cirrus kom tillbaka! skrek Joanne.

Det var ingen mening att ropa på honom. Han skulle ändå inte höra. Men allt det här hade gjort Joanne väldigt nyfiken. En gigantisk talande albatross. Och vadå där framme?

Kapitel 2

Joanne gick med tunga steg ner i ruffen. Där inne fanns två sängar med grå dammiga ull filtar på och platta kuddar. Ett trä skrivbord med en anslagstavla som hängde över skrivbordet. På anslagstavlan hängde gamla foton av Joanne och hennes mamma. Foton när det var ute och seglade, foton på när det

skrattade tillsammans. Allt var så bra när mamma var här tyckte Joanne. Luften i ruffen var stickig och torr, ingen hade varit i båten på ett långt långt tag. Joanne la sig ner i en av dom gamla sängarna. När hon la sig ner yrde dammet runt henne, de luddiga små dammtussarna dansade i luften som små elvor.

Joanne tryckte in ansiktet i kudden, det fanns fortfarande en svag lukt av mamma kvar i den. Sakta sakta fylldes hennes ögon av tårar igen och Joanne började gråta. Hon försökte tänka på något annat än mamman men just då gick det inte.

Hur kunde Joanne varit så klantig att sätta sig i en segelbåt som inte ens helt stod på land. Det förstås, hon var ju så ledsen att hon visste inte vad hon skulle göra eller vart hon skulle ta vägen. Men ändå.

Tänk om en stor våg kommer att komma över båten eller tänk om en haj kommer komma eller, eller tänk om...

Men just då hörde Joanne ett knack knack knack på ruffens tak. Hade hon äntligen blivit räddad eller var det ett stort havsmonster. Ett stort öga tittade in genom det lilla fönstret. Det var ett välkänt öga, inte var det ett havsmonster och inte var det ett människoöga. Det var Cirrus öga!!! Joanne kastade sig upp ur sängen och slog upp den gamla trä dörren som gick in till ruffen.

- CIRRUS du kom tillbaka! ropade Joanne. Cirrus såg fundersamt på henne, han la huvudet på sidan och sa,

- Ska vi inte dra eller? Du skulle väl följa efter mig, eller? Vad menade han vad då följa efter?

- Ja, du vill väl komma här ifrån? Du ska ju segla efter mig. Du ska få träffa mästern seglaren, sa Cirrus.

Vad då segla, jag kan ju inte segla, tänkte Joanne. Och vem är förresten den där mästare seglaren?

- Men Cirrus, sa Joanne. Jag kan ju inte segla! Och dessutom är jag livrädd för vatten.

Cirrus tittade på henne som om någonting konstigt hade hänt med Joanne. Hans stora gula näbb gick upp i ett leende. Sen kom ett gap skratt! Han skrattade och höll om vingarna runt magen, det såg lite ut som att han hade ont i den. Tillslut slutade Cirrus att skratta och han kliade sig i huvet. Sen sa han,

- Men kära barn! Du är ju för sjuttsingen mästare seglarens dotter! Du ska väl kunna segla?

Han fnissade lite grann efter han hade sagt det. Joanne såg strängt på Cirrus. Vad då mästare seglarens dotter? Joanne hade ju bara en mamma och hon var ju försvunnen. Kunde det vara att hon också hade träffat Cirrus, nej det är möjligt, tänkte Joanne. Cirrus tog vingarna bakom ryggen och sa ett vänligt förlåt.

- Men du Joanne, sa Cirrus. Ska vi inte segla då?

- Men för det första så kan jag inte segla och för det andra så är jag livrädd för vatten och för det tredje så vet jag ju inte ens vart vi ska segla och för det fjärde så vet jag ju inte om du tänker ta mig till en ännu härskare plats än jag är på nu och för det fem....

Joanne fortsatte säga säga så tills hon kom upp i och för det tionde sen avbröt Cirrus henne och sa,

- JOANNE! Sluta nu, jag kan ju självklart lära dig att segla!? Han tittade på Joanne med stora ögon och sträckte fram ena vingen. Kom nu sa Cirrus efter ett tag. Joanne tvekade, hon

ville inte. Men samtidigt så visste hon ju att om inte hon gick med på att segla och följa med Cirrus så skulle hon ju bli kvar här på segelbåten ända tills hennes död. Och det vill ju ingen.

- Cirrus, jag vet ju inte ens vart vi ska, sa Joanne med en frågande rädd röst. Hon tittade på Cirrus med oroliga ögon.

- Jo du Joanne, vi ska till ett ställe där du aldrig har varit förut. Ett ställe som inget annat. Vi ska till, Audendum. Man kan kalla det för Audendum havet eller Audendum ön. Det spelar ingen roll, eller förresten kan du bara kalla det för Audendum om du vill, svarade Cirrus.

Aude.. vadå? tänkte Joanne. Vad var det för ställe? Det är nog lika bra att chansa, hon vill ju ändå inte tillbaka till pappa och Benny.

Joanne sträckte ut sin arm och la den på Cirrus vinge.

- Jag följer med, sa hon med en bestämd röst.

- Vad roligt Joanne! Men först ska jag lära dig att segla. Det går väldigt fort att lära sig att segla på mitt sätt, sa Cirrus.

De gick till seglet. Cirrus visade hur Joanne skulle dra i repen för att få fart på seglet. Hon drog och gjorde som Cirrus sa. Det var som om Joannes händer började göra saker själva. Vinden kom och tog tag i seglet, men Joanne var fortfarande rädd. Cirrus sa,

- Blunda ska du få se att det går lättare.

Joanne gjorde som Cirrus sa och till sin stora förvåning gick det mycket lättare. Vattnet skvalpade vid sidorna av båten. Joanne tittade med ena ögat en gång, det blev läskigt igen. Joanne kände Cirrus mjuka varma mage på hennes rygg. Han

stod och såg till att allting gick bra. Efter ett tag sa Cirrus,

- Joanne kan du var snäll och titta en lite stund bara? Jag ska visa dig en häftig sak!

Joanne öppnade ögonen försiktigt och långsamt. När hennes ögon var helt öppna såg hon något alldeles underbart, men samtidigt var det läskigt.

Den lilla segelbåten hade förvandlats till en lite större segelbåt med ett stort guldsegel och den glansiga ljusblå färgen på båten hade blivit trä. Dimman lättade äntligen och den varma sommar solen sken på den ljusblå sommar himlen. Cirrus flög upp en liten bit över båten men hade fortfarande koll på Joanne.

- Wow! Jag kan segla! skrek Joanne med sin stora förvåning.

Men när hon tittade ner på vattnet såg hon hur fasligt fort det gick och då blev hon rädd. Vi är på havet. Vatten, tänkte Joanne. Hon andades fortare och hon började bli yr. Uppe vid Cirrus fina utsikt såg han att Joanne inte mådde så bra så han flög ner och hjälpte henne.

- Du Joanne, hur mår du? frågade Cirrus.

- Ohhh... Jag, jag mår illa, Cirrus Cirrus! Var är du! sa Joanne med en oklar röst.

- Försök att blunda och tänk inte att det är vatten omkring dig, svarade Cirrus.

Joanne blundade. Och varför gick det alltid så mycket bättre när hon blundade. Det hon inte viste var att en underbar syn av delfiner i olika hattar och färger hoppade kring båten medans dom färdades mot Audendum. En regnbåge dök upp på himmelen ovanför de. I alla olika färger. Joannes hår fladdrade

i vinden och hennes illamående hade gått över. Hon tittade och såg det. Alla delfiner, det var så vackert.

Lite längre bort bredvid delfinerna skymtade hon något mörkt i vattnet. - Ci, Ci, Cirrus? stammade hon. Är det där var jag tror att det är? Ett havsmonster! sa Joanne med rädsla i rösten.

- Lugn, lugn Joanne! Det är inte ett havsmonster, det är en havs drake. Och förresten så är det ditt nya husdjur, han har väntat på dig! sa Cirrus lugnt. Joanne tittade förvånat på Cirrus.

- Vad menar du nu, hon rynkade sig i pannan och skrek åt Cirrus.

- Vadå! Så du menar att den där stora bjässen är mitt husdjur, fattar du inte att han kommer att äta upp mig!!! skrek Joanne. Den enorma havsdrakens huvud åkte upp ur vattnet. Men en mörk röst harklade han sig och sa,

- Joanne. Du är sen! Jag hade förberett mig på att du skulle komma förra veckan. Man behöver vara väl förberedd inför den stora festen! Och förresten så är det ohyfsat att kalla mig för havsmonster! sa havsdraken.

Vad menade han när han sa att Joanne skulle ha kommit förra veckan? Var det meningen att Joanne skulle vara här. Hon kom väll bara hit av en slump, eller?

Framför segelbåten (den Joanne var på) syntes något så enormt, gigantiskt, det var en segelbåt. Segel stora som fotbollsplaner! Små hus var det också. PÅ den enorma båten, hur är det möjligt. Det fans också nån form av ett slott. Det var inte riktigt ett slott men det liknade ett. Torn fans det på i alla fall, och en flagga.

Med någon konstig krumelur på. Det kanske var märket för Audendum eller var det nu hette.

En stor trappa fälldes ner långsamt framför Joannes båt. Cirrus gjorde ett tecken får att få Joanne att gå på båten. De gick bredvid varandra upp för den stora trappen. När det kom upp stod där en kort man. Ungefär lika lång som en åttaåring. Han var rund om magen, hatt och finkostym. Han viskade

något till Cirrus. Det ända Joanne hörde var ett litet mummel. Cirrus nickade åt den lilla mannen.

- Joanne var väll ditt namn? I alla fall så ska du följa med mig, sa den lilla mannen.

Cirrus flög upp och ropade till Joanne.

- Vad roligt det ska bli att gå på festen med dig i slottet som inte riktigt är ett slott! Jag möter dig vi din mammas hus om en halvtimme, ses då!

Joanne suckade djupt. Vart hade hon hamnat, och vart skulle Cirrus? Joanne och den lilla mannen vandrade vidare på en väg gjord av stenar. Husen omkring de var fina i alla olika färger och nyanser. Stora som små. Med trädgårdar med rosor och små odlingar. Äpple träd och... ett träd med rosa ägg på? Undra vad det var för ägg. Solen gassade och den lilla mannens kostym blänkte i solen.

Vägen tog slut och framför dom var det ett hus som skiftade i färger av blått. Från mörkt till ljust. En fin trädgård väntade på andra sidan huset. En liten veranda på framsidan innan dörren. Och en stor balkong på övervåningen.

- Du kan få din mammas extra nycklar till din mammas hus. Och det är till det här huset. Och förresten så ligger dom i en

liten brun ask under trappan, sa den lilla mannen snabbt innan han ilade iväg nerför den långa gatan.

Jahopp, tänkte Joanne. Då fick hon väl kolla under trappen. Ja, där låg den.

En liten brun ask. Som tur var fanns där redan ett hål i trappan att sträcka in armen och ta asken. Det var en rund ask. Hon lyfte på locket och där låg den, en guld nyckel. Längst ut på skaftet var det inristat som en segelbåt. Den var väldigt fin tyckte Joanne. Hon tog den och gick uppför trappen. På dörren hängde en liten lapp där det stod med snirkliga bokstäver,

VÄLKOMMEN HEM JOANNE! PUSS MAMMA

Stod där verkligen PUSS MAMMA? Mamma var väll försvunnen? Eller tänk om det inte är så. Tänk om hon också är här! Det måste ju nästan vara så!

Det var omöjligt, men världen på det här havet kändes omöjlig och ändå var hon här. Framför enlapp där det stod "Joanne" och det stod "puss mamma".

Joanne rusade in i huset och kollade sig runt. Det fanns jätte många rum, men det rummet Joanne gillade mest var ett rum där det nästan såg ut som på Joannes rum. Hon kollade sig runt i rummet och provade sängen. Det fanns en

ljusblå garderob med silver pärlor längs sidorna. Joanne gick upp och öppnade den försiktigt. Där inne fanns den vackraste klänningen hon

någonsin hade sett. Den var blå i olika nyanser och en liten silver knapp längst upp vid nacken.

Joanne kom nyss på att Cirrus hade sagt att dom skulle träffas på festen vid det stora slottet som inte riktigt var ett slott. Joanne tänkte inte ens tanken att stjäla klänningen men hon kunde väl bara få låna den idag? Eller var den redan hennes? Hon tog på sig den och kollade sig i spegeln. Hon var fin, tyckte Joanne.

Just då pickade det på fönsterrutan. Hon tittade ut och såg Cirrus sittande utanför. Han hade en blå hatt i sammet med guldhängen. Han såg stilig ut, om en albatross nu kan vara stilig, tänkte hon. Joanne öppnade fönstret.

- Jag ser att du har klätt upp dig, sa Cirrus. Då kan vi dra till festen! Kom nu. Hon stängde fönstret och gick ut i hallen. När hon kommit ut ur huset hade Cirrus ställt sig på trä trappan med ryggen mot Joanne och brett ut sina vingar. Cirrus nickade åt Joanne och bad henne hoppa på honoms rygg. Hans vita fjädrar sken i solen och blev ennu vitare som ny fallen snö.

Joanne hoppade på och med ett vingslag var dom uppe i luften. Nedanför dom såg Joanne hus och trädgårdar. Det var konstigt att man var på en båt som guppade när man ändå var i en stad! De snirkliga kullerstens vägarna gjorde Joanne nästan yr. Men ändå var så fint i den här världen, tyckte Joanne. Dom susade förbi dom fluffiga molnen. Snart skymtade hon ett turkost torn, och ett till, och ett till. Hon anade att det var slottet som inte riktigt var ett slott.

Cirrus började flyga längre och längre ner. Tillslut så var han ända ner på grusmarken, dom blå små gruskornen var som små ädelstenar. Framför dom såg Joanne en meterhög port med gångjärn stora som hon själv. Utanför stod vakter med blåa rustningar.

Porten öppnades långsamt och det första Joanne såg där inne var ett jätte långt träbord. Vid bordet satt varelser som inga andra. Tjocka och smala. Långhåriga sälar och korthåriga. Valrossar som spelade fiol och fiskar som pratade genom bubblor i sina små akvarium. Sälarna klappar med sina framfenor till takten.

På matbordet fanns så mycket mat att det skulle kunnat ha räckt i flera månader. Skrik rosa flaskor där det stod ” HUBBABUBBA med KOLSYRA” När Joanne klev in blev det knäpp tyst en kort stund. Alla stirrade på henne och speciellt en vit långhårig säl som hade fjädrar i håret och stirrade surt på henne. Efter ungefär tio sekunder började alla prata och skratta igen och musiken började spela.

En välkänd röst hördes bakom Joanne. Hon vände sig om och där stod hon. Med det långa blonda håret och sammets blå kostym med en röd fluga. Det var mamma. Joanne trodde inte hennes ögon och det ända hon gjorde nu var att krama henne. Det var den bästa mamma kramen hon nånsin hade kramat. Joannes kind smekte den sammets blå kostymen och det luktade mamma. Himmeln höll på att gå mellan persikorosa till lila och alla tände sina lyktor.

Kapitel 3

Solen sken igenom fönsterrutorna och nådde enda till sängen där Joanne sov. Hon kisade med ögonen och det mjuka tecken nådde upp till halsen.

På nattygsbordet fanns det en lapp där det stod med blyerts:

Hej gumman!

Det finns frukost i kylskåpet. Jag var tvungen att gå, skeppet seglar ju inte av sig själv...

Kram mamma

Inte ens den första dagen får man äta frukost med sin mamma som man inte har träffat på några år.

Joanne tänkte nästan bara på igår, på festen. Alla var så snälla mot henne, alla utom den vita långhåriga sälen som bara stirrade på henne hela tiden med smala ögon och rynkade ögonbryn.

Mamma var i alla fall extra snäll mot Joanne. Det var ganska förståeligt. Hon hade berättat för Joanne att den gången mamma försvann så kom hon hit, till Audendum. Det var helt otroligt! Men hon kom inte hit via Cirrus, utan en liten bevingad gyllene brun mus som hade stilig sammets hatt och glasögon. Mamma hade inte träffat musen på havet, utan på en liten öde ö. Musen var bara där för att den hade tappat sin hatt när han hade flugit uppe i luften på väg till Audendum. När han flög ner till ön för att leta efter hatten såg han mamma. Han tyckte att hon såg så ensam ut.

Men sen sa mamma inget mer, hon ville väl inte bärätta mer av någon konstig anledning. Inte ens musens namn. Kanske hade något hänt.

Efter frukosten gick Joanne ut på verandan och sträckte på sig. Hon nästan svävade av lycka. Tänka att hon har hittat mamma! Hon gick ner för den slingriga kuller stens gatan och ner mor kanten av båten.

När Joanne var framme la hon armarna på det varma träet. Hon såg något, det var stort och svart i nån form av plåt. Stora svarta rök moln svävade om kring det. Ljudet av fabrik och ånglok var nästan öronbedövande. Det kom närmre och närmre.

Joanne anade att det inte var något snällt med den där båten eller att det var ett finbesök.

- Cirrus!!! skrek Joanne.

Så fort att hon knappt han blinka var Cirrus där. Joanne såg på Cirrus att han inte tyckte att det var något bra som hade kommit.

- Åååå nej! sa Cirrus med en stressad röst. Nej nej nej, det får inte vara saltsvinen! fortsatte han.

Cirrus varnade Joanne att hon nog borde gömma sig i hennes hus. Han flög iväg mot slottet som inte riktigt var ett slott. Joanne var envis, hon ville ju se vilka dom där saltsvinen var för några. Nyfikenheten välde som vattenfall inuti henne.

Hon stannade kvar men gömde sig bakom ett rosa ägg trä lite längre bort. Ett högt dunk hördes och det borde ha rubbat hela båten. Någon från båten ropade:

- Kom igen då, rappa på! Vi har inte hela dagen på oss!

Joanne kikade bredvid trädet och såg ganska stora varelser, det var i alla fall helt säkert att dom var fula. De var ungefär lika långa som en fullvuxen medelålders man. Deras ansikten var rosa-vita, ungefär grisfärg, men i skälva värker var deras ansikten grisar. Det var helt enkelt stora grisar som kan gå på bakbenen utan att det ser konstigt ut och de kan prata. De hade också två stora betar i ansiktet.

SKRAMMEL, KLONK, BANK! Lät det. Sju saltsvin gick med tung steg upp för kullerstens gatan. En av de gick lite före de andra, han var större och starkare. Han ropade med en skrovlig mörk röst:

- Vi går längst upp till gatans slut, sen stannar vi!

De andra saltsvinen lydde honom såklart.

Joanne följde efter dom men var vaksam för att inte bli sedd. När saltsvinen kom fram vid gatans slut stannade de och tittade sig om.

Det blev tyst en kort stund innan folket började skrika och en flod av panik välde över de. Det större saltsvinet sa till folket med en lite kaxig och elak röst som gick in i ryggraden på alla:

- När själdöden kommer har ni inte en chans mot oss, Vodvoth har en plan som ingen kan stoppa! När vi väl har dränkt er lilla båt kommer det att bli med sant nöje att titta på när hajfolket tar det sista av er!

Orden som han sa ekade i Joannes huvud, själadöden...Vodvoth... ingen, ingen kan stoppa...dränkt...hajfolket...sista av er!

- Vi åker nu, men ingen kan stoppa oss som sagt, ni är ju alldeles för fega! sa saltsvinet.

De marscherade till deras båt och smällde igen luckan uppe på taket där man går in och ut. Den stora båten brummade iväg med ett väldigt ljud.

Floden av panik över folket hade ennu inte gått bort. Alla var livrädda och skrek.

- Vem är den där Vodvoth? frågade Joanne.

Den där korta runda lilla mannen med hatt och finkostym hade också samlats där saltsvinen hade stått och pratat och då

svarade han Joanne: - Du Joanne, en gång i tiden levde själadöden, och om du undrar vad

själadöden är, är det Vodvoth ondskefulla skepp. Själadöden hade ett hjärta,

havets diamant, blå som en klar sommar himmel. Det fördes till ett säkert

ställe på båten där ingen kan komma åt den. Det vilar en förbannelse över

båten. Som gör att själadöden är död. Det är svårt att bryta den men det går.

Om man... om man placerar tillbaka den till båtens riktiga hjärta. Ingen

förutom Vodvoth vet vart den finns på båten. Om man lyckas kan man

skänka hela själadöden.

Cirrus stoppade den lilla mannen att prata om själadöden. Istället sa Cirrus till Joanne:

- Asså, du vi lider av de typ varje dag. Vi måste stoppa dom!

Joanne tänkte bara på om hon skulle vara modig eller om hon skulle vara feg

och stanna här och gömma sig i huset och aldrig våga gå ut mer!?! Även om

hon nyss kommit till den här världen och inte ens varit här i en vecka, ville

hon ändå.

- Jag vill hitta diamanten och förstöra själadöden! sa Joanne med en stark och modig röst.

Efter hon sa det kände hon en lycka som välde i henne, Joanne viste inte

varför, det kändes bara bra. Som om hon kunde hjälpa alla som är svaga eller

inte har så mycket att leva på. Om hon inte lyckas har hon ju ändå försökt.

Solen trängde igenom springorna som bildades mellan varelserna och

människorna som stod omringade Joanne. Den lös på henne och Joannes

röda långa lockiga hår blev ennu rödare.

Alla stirrade på henne som om hon vore hel galen. Det var nästan lite läskigt med alla uppspärade ögon i alla regnbågens olika färger. Men Joanne var säker, hon vist vad hon skulle göra.

Kapitel 4

En söt doft trängde sig in i Joannes näsa. Mamma satt fram den vita porslinstallriken framför henne. Där låg en stor gyllen brun nygräddad pannkaka med is lila sylt.

- Vilken frukost va?! Nygräddade pannkakor med stormbärs- sylt! sa mamma med en stolt röst, eftersom att det var hon som hade gjort pannkakorna. Joanne tog en stor tugga med alla smaker som fanns på tallriken. Det kändes nästan som att pannkakan smälte i munnen. Men på den ljuvliga tuggan knackade det på dörren.

- Öppnar du Joanne? frågade mamma.

- Jajaja... svarade Joanne.

Hon reste sig från köksbordet och gick mot dörren. Åååå, Joanne som ville äta klart sin läckra pannkaka!

Utanför dörren stod Cirrus. Han lutade sig åt höger och försökte kisa in i huset. Cirrus harklade sig och ropade på mamma. Han frågade med en liten försiktig och osäker röst om Joanne och Cirrus väl skulle resa iväg fick låna Havsörnen. Hon tittade på honom och höjde ögonbrynen och nickade.

- Okej, då var det avklarat, sa Cirrus med en glad och nöjd röst.

Det var det ända han ville, konstigt... tänkte Joanne. När dörren hade gått igen hörde hon en röst som sa:

- Och förresten! Vi reser om en vecka när fullmånen står några timmar innan högst.

Joanne tittade på mamma. Hon såg lite sorgsen ut. Mamma började mumla lite för sig själv och kliade sig i pannan. Hon tog ner armen snabbt och berättade till Joanne med en röst som att hon skulle ta det försiktigt, att man bara kunde ta sig till Själadöden fullmånen står som högst och den speglar sig i havet så man nästan bländas.

Det här tre veckorna på Audendum hade varit fantastiska för Joanne. Det mest bästa hon hade varit med om var nog kanske... Klättrat upp på den högsta masten som var ända upp över molnen och sätt flygande valar, och inte bara det, dom sjöng den vackrast sång Joanne nånsin hade hört. Det ända hennes öron hade hört var sången. Det var nästan som om hon blev hypnotiserad.

Eller var det bästa hon gjort att leka med andra barn i de nästa evigt långa källargångarna. Dom mörka och lite läskiga också. Men Joanne kom också att tänka på de underbara kvällarna på Audendums största och längsta gator som slingrade sig. På den stora teatern och lyssna på musik som valrossar spelar. Hon hade inte sett något liknande.

Alla dom här tankarna hade gjort att Joanne nästan glömt att hon faktiskt skulle rädda Audendum. Att hon skulle hitta diamanten och förstöra Själadöden.

Det var kvällen innan fullmånen. Solen lyste nere vid horisonten och himmelen var persikorosa med några små vita fluffiga moln på.

Cirrus satt uppe i masten och blickade ut över det stora havet havet. Han lutade sin rygg mot träet och la händerna i kors på magen. Mamma hjälpte Joanne och Cirrus att packa. Joanne hade bara EN gul väska medans Cirrus hade SJU stora väskor. Han kunde visst inte vara utan någonting typ, tänkte Joanne. han var ju förstås en gigantisk albatross, men väskorna var också stora.

Mamma kramade om Joanne och pussade henne på pannan. Joanne kände en blöt droppe falla ner från hennes kind och landa på en av de många kullerstenarna på marken. Jag kommer sakna dig, tänkte Joanne. Våldigt mycket.

Nästa dag var det mycket prat och små snack i staden. Alla viste vad som skulle hända. När t.ex Joanne skulle gå och säga adjö till den lilla manen i sammets kostym stirrade alla på henne med stora ögon. De undrade säkert varför hon ville

rädda Audendum, hon kunde ju på riktigt dö! Var det verkligen snällt att bara stirra på Joanne då, men det förstås det viste väl ine riktigt vad det skulle göra.

Dagen gick och solen började gå ner sakta. Joanne sa hejdå till alla och speciellt mycket till mamma. Havsörnen stod redo och klar för avfärd. Joanne gick ner för den slingriga gatan bredvid mamma och Cirrus. Joanne såg Hvsörnen stå redå nere i vattnet. Seglet fladdrade i vinden men själva båten var inte sådär jätte stor. Lagom för Joanne och Cirrus. När de kom fram till Havsörnen stannade Joanne. Hon vände sig mot mamma och sa:

- Du mamma, började hon. Du vet att jag kanske inte kommer tillbaka. Jag ska göra allt jag kan och bli inte besviken på mig om jag inte lyckas. Komihåg att jag gör det här för Audendum.

Mamma tittade på Joanne och la hennes händer på Joannes axlar. Hennes ögon glittrade och hennes fina kostym blängde i solens strålar.

- Jag vet att du lyckas, och du kommer att komma tillbaka, du min fina Joanne, sa mamma med en vänlig och trygg röst.

Hur kunde hon veta det, visste hon bara det, tänkte Joanne.

Joanne vände sig om mot Havsörnen och där stod Cirrus. Han vinkade åt henne och bad Joanne att komma. Nu var det dags.

De skulle resa nu. De skulle förstöra Själadöden och rädda Audendum. Joanne gick bakom Cirrus på båten. Seglet fladdrade i vinden och båten guppade. Dom sjungande valarna uppe i luften sjöng en sång som ingen annan. Den lilla mannen i sametskostym sa:

- Är ni redo?!

Cirrus nickade och nu åkte de. Fullmånen lyste så starkt att det var som en lampa för dom. Den speglade sig i vattnet och var alldeles rund. De lämnade Audendum bakom sig och nu var den bara som en liten prick på det stora havet.

Joanne blev inte förvånad när Cirrus berättade om faran det måste akta sig för. Hajfolket. De lömska Hajfolket.

Joanne föreställde sig en bild på dom i huvudet. Det var ingen bra och fin bild hon tänkte iallafall.

Månen Cirrus och Joanne seglade framför var fortfarande rund och klar.

Himlen var helt moln fri och svart, inte ett enda moln på faktiskt. Bara små små stjärnor i oliga färger. Vattnet var däremot läskigt tyckte Joanne. Det var lika svart som himlen. Det enda ljuset var månen.

Cirrus började mumla lite för själv. Det enda Joanne hörde var:

- Var hade jag lagt den nu då, jag vet ju att jag packade ner den, sa Cirrus med en beskymrad röst.

Hans hand sträckte sig till en av hans SJU väskor. Han rotade och slängde kläder hit och dit. Men tillslut värkad det som att han hade hittat det han letade efter. Det värkade vara en karta, en stor också.

- Aha! Här har vi den! sa Cirrus. Min alldeles egna karta över havet! Den kommer vi att ha mycket nytta av, eller vad tror du?

- Jo det kommer vi, svarade Joanne.

Vinden började blåsa och kartan slog Cirrus i ansiktet. Det var som om vinden hade egna händer och armar för med ett vips var kartan nere i vattnet. Både Joanne och Cirrus bara stirrade. Efter ett tag tittade Cirrus på Joanne.

- Jag kan hoppa i och hämta den, sa Cirrus. Eller nej visst ja det kan jag inte alls...

Han kunde faktiskt inte det för Cirrus hade sån otur att han hade stukat ena vingen veckan innan de skulle åka.

Joanne stirrade bara ner i golvet. Fasten hon var så rädd visste Joanne att HON måste göra det. Hur ska dom annars hitta till Själadöden?!

Joanne öppnade en av Cirrus väskor där det stod: "ANVÄDS VID NÖDFALL" I väska låg tre flytvästar (en reserv) och fyra livbojar (några ifall man behövde rädda någon annan också). Joanne tog på sig en flytväst och Cirrus höll i en livboj ifall något hemskt skulle hända. Hon ställde sig på båt kanten och hjärtat dunkade snabbare en vanligt. Joanne kände små fuktpärlor i pannan. Det var som om hennes öron stängdes av. Skräcken kröp upp i henne och det kändes som att den tog över hela Joanne. En väldigt svag röst hörde hon i bakgrunden säga:

- Du klarar det, du klarar det Joanne, lita på dig själv, låt inte dina rädslor ta över. Det är du som bestämmer, lita på dig själv nu Joanne.

Hon räknade i huvudet för sig själv: ETT TVÅ TRE...

Joanne hoppade. Det ända hon tänkte på var JAG KOMMER DÖ! Men Joanne var stark, hon lät inte rädslan ta över. Hon kom att tänka på när Joanne var liten och lärde sig att simma. Joanne försökte göra lika dant som när hon tränade simma. Men nu kunde hon inte tänka på det utan att rädda kartan från att bli ner dränkt av vatten. Simmtagen blev inte direkt så där jätte bra kan man säga. Mest massa plask och höga andetag och lite oroligt mummel. Jag gör det här för Audendum, jag gör det här för Audendum... upprepade hon i sitt huvud.

Hon sträckte på armen så den nästa kändes som att den gick av, men fick äntligen tag i kartan. Den var våt och mjuk och lite slemmig för vattnet just här var inte jätte fint och rent.

En underlig kall ström far förbi Joannes fötter. Det kom bara lite snabbt. Efter några ögonblick kom det tillbaka. Den kalla strömmen. Joanne snurra snabbt om och tittade ner i vattnet men inget var där. Hon blev rädd så Joanne simmade snabbt tillbaka till båten där Cirrus var. Men på vägen kände hon något nafs lite i hennes ena fot.

- Ajjj! skrek hon.

Cirrus hjälpte Joanne upp, och det kändes som om hela hon var tung som sten. Kläderna var dyngsura och Joanne var jätte trött så det kändes som att hela hon skulle gå sönder.

- Det där var droppen, sa Joanne och pustade ut. Jag tänker aldrig, aldrig...

Hon stannade till i sin mening för ett underligt ljud hördes från båtens undersida. Det raspade, plaskade och dom viste båda att något var där under. Joanne och Cirrus backade in mot mitten av båten och ställde sig rygg mot rygg. Den lilla båten börjad guppa. Två smala vita armar med äckligt smuts på och naglarna var långa och simhuden mellan fingrarna hade små hål i sig, försökte kravla sig upp på båtens kant.

Joannes hjärta kändes som att det när som helst kunde hoppa ut. Cirrus kasta en åra till henne, den var tillför att slåss antog hon.

Skulle det här vara stunden hennes liv tog slut? Det fick bara inte vara så!

Den äckliga kroppen hade kommit en bit upp. Den ramlade ner, det verkade som att den inte kunde komma upp som tur var. Men det var inte som tur längre för tre såna varelser hoppade i vattnet. De hade långt, svart, tunt fettigt hår. Över kroppen var en människa men benen och ner var en hajfena. Hälften haj och hälften människa. Det var tre stycken från Hajfolket. Ett öronbedövande hiskeligt skrik ljud kom från dom.

Cirrus gick lite längre fram till kanten. Han tog sin åra och slog till. Det verkade vara ett bra slag för den kom inte upp igen. Cirrus vinkade fram Joanne.

- Va bered, dom kommer snart att hoppa upp igen! varnad Cirrus.

Joanne såg någonting i vattnet bli större och större. Nu kommer dom. Med ett hårt slag föll en av dom ner i vattnet igen. Nu var det bara en kvar.

Joanne sprang det fortaste hon kunde till seglet. Hon drog i seglet och sekunden innan den äckliga varelsen hoppade upp på båten fick vinde tag i seglet och Joanne och Cirrus seglade iväg. De gick så fort att Joanne inte

kunde fatta. Vinden drog i hennes röda hår. Det var läskigt, tyckte Joanne. Men dom flydde för sinna liv.

Cirrus la armarna på båtkanten och händerna höll upp huvudet. Han tog ett djupt ande tag och pustade ut, stängde ögonen och njöt medans Joanne seglade.

Efter ett tag gick Joanne till honom. Cirrus reste sig upp och la armarna och henne. Joanne lutade sin trötta rygg mot Cirrus varma mjuka mage och blickade ut över havet.

Cirrus tog upp ena armen och pekade rakt ut. Sedan sa han: - Själadöden, vi är framme.

Kapitel 5

Sakta men säkert seglade de fram till Själadöden. Oron i magen hade börjat växa sig allt större och större. Ju närmare Joanne och Cirrus kom Själadöden hade dimman bara blivit tjockare och tjockare. Blandningen av dimma och månljus så lite ut som mjölk. Men från den tjocka dimman syntes nu någonting mörkt, någonting svart. Just det, dom var alldeles intill Själadöden. Det blöta träet längst ner var svart som natten och om man stod alldeles intill Själadöden behövde man titta rakt upp för att kunna se denns kant. Långt där uppe hördes förskräckliga ljud. Det lät lite som om kråkor och grisar bråkade. Men också lite av fabriks ljud. Ibland hördes klagande och stönande.

Cirrus tog sitt största men också ljudlösaste vingtag och flög upp försiktigt. Planen var alltså att han skulle flyga upp och kolla så att kusten var klar så att Joanne kunde klättra upp på sidan av båten. Som tur var, var träet som Själadöden var gjort av inte så bra slipat. Så stora spikar och järn grejer stack ut som hon kunde klättra på.

Efter ett tag vinkade Cirrus åt henne men han var fortfarande där uppe och höll utkiken.

Tiden var inne, fullmånen stod som högst och lös allra klarast. Joanne tog sitt första steg på en rostig spik. Det gick bra och hon kom in i klättrandet. Men efter ungefär halva vägen upp hörde hon ett konstigt surrande. Ibörjan var det i all fall bara ett surrande men det gick över till ett mer brummande och förfärligt ljud. Joanne vände sig om och där fanns ett enormt, gigantiskt skovelhjul på Själadödens sida som höll båten i rörelse.

En liten bit till upp möttes hon av, inte bara två, inte bara tre utan fyra enorma kanoner!

Ett högt stampande hördes där uppe ifrån. Ett stort tryne stack ut från kanten och spanade ut över havet. Det var ett saltsvin.

Med några snabba smidiga steg gömde hon sig bakom en kanon. Hon höll andan och hoppades på det bästa, att Joanne inte hade blivit sedd av saltsvinet. Den otäcka varelsen var nu borta och kusten var klar för Joanne. T.ex de rostiga spikarna hon klättrade på eller konstiga järn grejer var ju inte särskilt sköna. Joanne hade nämligen fått skavsår, så nu var det svårare att klättra.

När Joanne bara var några meter ifrån kanten hon skulle upp på kände hon något slinka ur handen. En rostig spik hade lossnat och nu hängde hon bara på en liten sådan. Joanne tittade ner på vattnet. Det var så långt ner att Cirrus och Joannes båt som dom hade tagit sig till Själadöden med, såg nu bara ut som en liten skalbagge. Joanne låg nu väldigt risigt till. Om hon skulle ramla nu... ja, det skulle inte sluta så lyckligt.

Men med ett ända sving fick hon upp armen på en järnpigg. Hon såg Cirrus flyga ovanför henne och spana.

Joanne kikade lite försiktigt över kanten men tack vare den tjocka dimman såg inget salt svin henne. Men däremot såg Joanne en hemsk syn. På båten fanns stora burar. Kedjorna runt var lika tjocka som Joannes arm gånger tre! I burarna fanns människor... Människor! Och i vissa burar djur. Stora som små. Joanne ville så hjärna hjälpa dom men hon skulle bli upptäckt.

På Själadöden fanns också borgar, och byar, och torn som var enormt stora. Istället tittade hon upp mot Cirrus som vinkade åt henne. Han vinkade och pekade mot en dörr. Den var halvt öppen.

Cirrus menade nog att jag ska gå in där, tänkte Joanne.

In i det mörka läskiga rummet. Joanne viste ju inte ens va som fanns där inne. Tänk om det är något farligt, eller en hel armé saltsvin som tar kol på en!? Hon fick en stor klump i magen som gjorde ont.

Sakta smög hon till den mörka trädörren. Ett förskräckligt gnissel kom från dörren när hon öppnade den. Det lät som om hela dörren skulle gå sönder.

Med nätta små steg smög hon in.

Luften där inne var torr, det var svårt att andas för allt damm som yrde. Det var mörkt som en natthimmel utan stjärnor.

Stora metall rör satt fast uppe i taket, det kom äckliga bubblande ljud från dom som fick Joanne att rysa.

Hon gick längst den mörka trä väggen och tryckte ryggen mot den. En liten sticka nöp henne på ryggen som en sylvass nål.

Korridoren Joanne gick i kändes evig. Den tog liksom aldrig slut.

Med några steg från en stor svart dörr uppenbarade sig något framför henne. Det var som ett blått ljus som strålade bakom hörnet.

Bakom hörnet gömde sig en trädörr. Det blåa ljuset kom från bakom dörren. Något var där och det visste Joanne.

Vid tröskeln strålade det som starkast. Ljuset nådde ända till Joannes fötter och lite längre.

Joannes hand sträckte sig mot handtaget. Sakta, sakta tryckte hon ner den. Med ett klick öppnades dörren. Springan mellan väggen och dörren blev större och större och snart stod dörren vid öppen. Det blå ljuset blev bara starkare och starkare och snart blev det bländande.

Mitt inne i rummet stod en staty av en sjöjungfru. Hon höll något i händerna framför bröstet. Hon höll i det som om det vore värdefullt. En turkos-blå diamant. Ju närmre Joanne kom diamanten hörde hon ett brusande ljud från den. Som om den hade fångat vågornas ljud.

Joanne gick långsamt med försiktiga steg runt sjöjungfrun.

Inuti diamanten syntes virvlande rörelser. Som lugna sommar vågor ute på det blå havet.

Joanne visste bara en sak, det hon just nu så framför sig var...Havetsdiamant. Hennes händer lyfte upp den turkos-blå diamanten som sjöjungfrun hade hållit i.

Men just då hörde hon marscherande steg. Höga skrammel ljud. Grymtande som från svin... Saltsvin!

Joannes händer började skaka, men hon höll diamanten i ett stadigt grepp. Hon backade ljudlöst bort till väggen bakom henne och tog ett djupt andetag.

Joanne sneglade bort mot dörren som stod vid öppen.

För en sekund blev allting tyst. Hon kände en svag vindpust dra igenom hennes hår.

Med ett ögonblick stod dom där. Stora, kraftfulla, skrämmande.

Det såg ut som att dom gick i klubbigt slem. Långsamt gick det. En av dom gick fram med tre stora steg, en knytnäve far fram i luften och träffade Joanne på kinden. Värken spred sig snabbt upp i huvudet. Inuti huvet sjöng det, pipande ljud kom ibland.

Joanne sprang förbi en pelare i rummet och upp för två trappsteg. Med en svingande rörelse hoppade hon och åran hon hittat förut i hörnet av rummet slog till. Svinet darrade och sjönk ner på marken.

Joanne pustade ut. Det var som att hon inte hittat åran, utan att den hittade henne. När hon höll i den rörde hon sig plötsligt som en kampsportsmästare, mjuk men stark som en tiger. Nu var det bara två kvar.

Joanne kände ett rostigt svärd blad susa förbi hennes ansikte. Hon kände rosten lukta, så nära var det. Joanne tog all sin kraft och svingade åran rakt i huvet på en av de grisiga fienderna. Svinet föll ner med en stor suck. Joanne sprang det fortaste hon kunde och tog en fot på väggen och hoppade från den och slog till med foten rakt i ryggen på det sista Saltsvinet.

Hade hon dödat alla tre? tänkte Joanne.

Hon tittade förvirrat omkring sig.

Joanne sprang upp genom den mörka långa korridoren. Dom stora rören i taket hade börjat mumla och gav ifrån sig ett fabriksljud.

Joanne skymtade den mörka trädörren borta i korridorens slut.

När hon kom fram till dörren kikade Joanne i nyckelhålet. Hon såg att Cirrus satt vi en av de hemska djurburarna och tittade stressande runt sig.

Han hade fått up låset på buren, vad skulle han egentligen göra?

Joanne tryckte upp dörren och smög ut.

Cirrus gjorde pekade och vinkande rörelser för att Joanne skulle förstå att hon skulle komma.

Hon gick med tunga steg på det fuktiga trä golvet. Från den kraftiga smällen hon fått inne i rummet kändes det som att allting snurrade runt om henne.

Äntligen kom hon fram till Cirrus och han hade öppnat grinden in till en bur där skräckslagna valrossar, sälar med lila vingar och en massa andra varelser satt hopklämda med varandra.

Skulle Joanne och Cirrus gå in där? Var det Cirrus plan?

Cirrus sträckte ut ena vingen och bad Joanne gå in. Hon trängde sig in och alla stirrade på dom. Det verkade som om de tyckte att Joanne och Cirrus var

knäppa i huvudet. Vem vill sitta här inne liksom. Men det är klart, varelsena visste ju inte vad Joanne och Cirrus skulle göra.

Inne i högra hörnet, längst in satt dom. Där gömde dom sig.

Joanne höll fram armarna med Havetsdiamant i. Hon försökte lägga den i Cirrus läder väska men han stoppade.

- Det är bättre om du har den, min läder väska är inte det säraste. Det finns så många saker där inne. Så när diamanten behövs i rätt tillfälle så kan jag ju inte stå och rota i väskan en evighet, sa Cirrus och tittade på Joanne med ett vänligt leende.

Han la tillbaka diamanten i Joannes händer. Cirrus mjuka varma fjädrar smekte Joannes händer. Dom tittade rakt i ögonen på varandra och log. Det kändes nästan som att dom tänkte samma tanke.

För nu skulle dom bara ta sig till Själadödens kraftkärna där man förstör Havetsdiamant. När det händer, ja då förstörs ju hela Själadöden.

Kapitel 6

Här kunde dom ju inte sitta hela dagen, tänkte Joanne. Något måste göras. Hon klev upp och ställde sig på hennes ben som kändes som bly. Sakta, skata smög Joanne till burens dörr, ett förskräckligt gnissel hördes men inget Saltsvin verkade ha hört. Joanne tog ett steg ut och smög smidigt bakom grindens hörn.

Snabbt gick det i alla fall, för med några sekunder efter stod ett Saltsvin vid buren och låste dörren.

Joannes hjärta började slå snabbare och snabbare. Cirrus var ju där inne!

- Ha! Titta vad jag hittade! sa Saltsvinet med ett elakt flin och petade på Cirrus med en pinne i ryggen. Du... Var är din polare? sa han.

Cirrus började se väldigt orolig ut. Hastigt tittade han på Joanne med en stressad blick.

- Joanne, spring! skrek Cirrus.

Joanne behövde nu tänka snabbt, även om hon knappt kunde tänka. Vad ska jag göra, tänkte Joanne. Varför ska allting behöva vara så svårt?

Men när det kom till att lyssna på Cirrus ska man göra det. Det visste hon redan för länge sedan.

En våg av sorg sköljde över henne, men med tunga steg började Joanne springa. En varm droppe rann ner för hennes smutsiga kind och gjorde ett spår efter sig. Hon sprang så snabbt att tårarna flög i luften efter henne. Joanne tittade på Cirrus så länge det bara gick tills han inte syntes utom synhåll.

Vägen framför henne kändes lång. Molnen hade skymt himlen och allt var grått. Små, små regn droppar föll ner från dom mörka molnen och landade på Joanne. Hon krympte inombords.

Med trötta steg smög hon in mellan två sunkiga fallfärdiga hus. Joannes blick sökte sig till slutet av springan som bildades mellan husen. Där såg hon

Saltsvin som sprang runt med ivriga blickar. Det såg ut som om dom letade efter något. Kanske Joanne. Kanske.

Där Saltsvinen sprang runt var på ett torg. Ett torg som var dystert och inget liv. En fontän stod i mitten, men inget kom ut ur den. Men Joanne såg något mycket värre. En stor, stor varelse som satt i en enorm bur och gjorde förfärliga ljud var på torget. Saltsvin cirkulerade runt den och petade då och då med svärd på varelsen. Men nu slog tanken Joanne. Hon hade träffat varelsen någon gång. Någon gång var det i alla fall. Det mins hon. Den enorma varelsen som satt i buren var havsdraken som Joanne och Cirrus hade träffat på när dom åkte till Audendum.

Och nu hade Saltsvinen honom. Joanne hade nu det dubbelt så jobbigt när både Cirrus och havsdraken satt fast i burar med Saltsvin runt om dom, som då och då petade dom med vassa saker så att dom skrek och plågades. Ååå, varför! tänkte Joanne för sig själv och gnuggade sig i pannan med fingrarna. Ett tag greppade hon efter åran hon tagit med som vapen, men lät den hänga kvar i remmen på ryggen. Men hon hade ett uppdrag som måste göras. Det tänkte Joanne också.

Med tårarna rinnandes från kinderna ner på den mörka sten marken, tog Joanne med bestämda steg in runt hörnet och hittade en liten grusgång. En grusgång omringad av mörka hus. Mörka, taggiga växter slingrade sig som ormar från husen och nådde ända till gången Joanne gick på. Joanne försökte gå så mycket i mitten som det bara gick. Grusgången kändes oändlig. Den gick bara rakt fram. Men snart tog den slut. För nu gick den upp, inte så mycket men tillräckligt för att bli kallad för en liten kulle. Längst upp fans en kraftig pinne som hon tog upp i handen. Ifall den behövs, tänkte Joanne. Lite av barken flagnade av och landade på marken.

Nu såg hon det. Nu står hon där. Längst bak på Själadöden. Och framför Joanne var ett enormt svart torn.

Hon greppade åran hårt med båda händerna, provade att svinga den några gånger och tog ett andetag. Sedan öppnade hon den enorma porten. Den var

svart som kol, tung som sten men på andra sidan porten såg Joanne ett mörkt maskinrum.

Kapitel 7

Bankande och dunkande kom från alla olika slags maskiner. Allt var mörkt och grått. Joanne tittade förvirrat om sig och höll åran som ett vapen framför sig. Hon tog några försiktiga steg på en skranglig gammal spiraltrappa och tittade upp.

Det fanns ingen annan väg en trappan. Så Joanne hade ju inget annat val en att gå upp för den.

Spiraltrappan klagade när Joanne gick med steg tunga som bly på den.

Hennes blick riktades uppåt. Ju längre upp Joanne kom ju mörkare blev det.

Runt om henne snurrade enorma kugghjul.

Några steg till. Några steg till med Joannes trötta ben. Framför henne uppenbarades nu en dörr. En dörr gjord av mörkt, mörkt trä. Nästan svart. Joanne sträckte långsamt handen mot handtaget. Den höll nu försiktigt om det kalla hårda handtaget. Joanne tryckte långsamt och försiktigt ner det. Ett litet klick hördes och dörren gled långsamt upp. Långsamt.

Hon klev in och stod där och bara stirrade. Det var högt i taket. Snirkliga metaller formade lite som konstiga underliga pelare. Taggar och spikar pekade rakt ut från olika håll. Kugghjul snurrade och skramlade. Men i mitten av rummet stod en maskin. På toppen av den var det lite som formen av en krona. Rund med vassa taggar. Men ungefär i mitten av maskinen fanns en tom plats. En tom plats där någonting skulle sitta. Joanne kunde nästan svära på att det var Havetsdiamants plats. Att den skulle sitta där.

Det var mörkt och kallt i rummet. Ibland föll vatten droppar ner på det dammiga golvet.

Långt där inne hördes ett ljud. Även fast alla maskiner runtomkring Joanne lät, hörde hon ändå det där som var inne i mörkret. Upprepande metalljud. Med ett släpande ljud efter sig. Ett klonk. Ett has. Ett klonk. Ett has. Ljudet blev starkare och starkare. Nu såg Joanne något, men inte allt. Utan bara en skugga i mörkret bakom den stora maskinen. Så hasade sig skuggan ut i ljuset. En lång människa. Eller, var det en människa? En maskin? Eller värre? Joanne blev så rädd att åran hon höll i händerna gled ur och föl till marken.

Under en svart, hög hatt kunde Joanne se ett ansikte som hon bara kunde tänka såg trasigt ut. Ingen näsa, bara ett hål och tänderna utan läppar. Den långa kroppen var täckt i någon slags svarta kläder men hon kunde inte bestämma sig för om det såg ut som en fin kostym eller en riddarrustning. Små kugghjul och maskiner verkade hjälpa kroppen att röra sig. Det värsta var ändå ögat. Ett stickande gult öga som stirrade ut under skuggan från hatten. Hon hade aldrig sett något sådant, men förstod vem det var.

Vodvoth la upp sin svarta käpp på axeln, lite som att han bara var ute på en vårpromenad. Han använde en vass krok i slutet av käppen för att lyfta lite på hatten som om han artigt hälsade på henne. Men, det var ingen trevlig hälsning. Han log som en riktig mördare.

- Det var mig en oartig flicka som inte hälsar när man kommer hem till fint folk, väste han och sjövattnen gurglade ut mellan dödskalletänderna.

Tänderna klickade när han pratade, lite som ett rovdjur. Vodvoth hängde käppen på armen, slog ihop händerna och lutade sig fram. Ögat kändes tomt och kallt när det stirrade på henne. Blicken var värst och Joanne stelnade av skräck. Som han stod såg det ut som han väntade på att hon skulle göra något men hon kunde knappt andas. Varför hade hon åkt hit? Varför skulle hon ens ta sig hit? Och varför skulle hon ut på havet?

Det var som att det gula ögat läste Joannes tankar. Vodvoth rättade till sin hatt, som om han skulle på fest.

- Ja, Joanne, började han långsamt. Varför har du åkt hit? Du, och vatten passar inte, så, bra, ihop.

Joanne kände fuktpärlor krypa fram i ansiktet. En rädsla kröp från axlarna och magen.

- Du kan ju inte så mycket, viskade Vodvoth. Du kan ju inte ens rädda din lille bror, väste han och fnös.

Hanns ögon stirrade rakt in i Joannes. En kall, tom blick gick rakt igenom.

Det kändes som att Vodvoth hade tänt en eld i Joanne. När han sa det där om hennes lillebror. Och en sak visste i alla fall Joanne. Hon tänkte inte, göra som Vodvoth sa.

- Jag ska klara det här. Jag ska inte låta Vodvoth vinna. Jag ska, viskade Joanne för sig själv. Istället för en rädd blick hade hon nu en ilsken blick som stirrade. Rakt på Vodvoth.

Kapitel 8

Fingrarna omfamnade käppen hårt, så hårt att hans svarta handskar gjorde små klickljud. Han rättade till sin hatt så den satt precis perfekt. Några små kugghjul som satt fast i halsen började snurra. Vodvoth la huvudet på sned och suckade djupt. Nu stod dom nära varandra. Så nära att när Vodvoth andades drog andedräkten igenom Joannes hår. Det flög lite försiktigt bakåt och landade sen på ryggen.

Joanne försökte ta ett steg bakåt men något stack till i foten som gjorde att stannade. Hon stod där som en staty utan att blinka någon gång.

Vodvoths svarta glansiga sko stod på Joannes fot. Krampen värkte upp i hela foten. Han tryckte till ennu lite till. Tyckte han inte att det räckte med att nästan ta sönder foten. Skulle han krossa den?

Äntligen släppte Vodvoth lite, men Joanne var snabb och drog undan den som en blix. Hon stirrade fortfarande rakt in i dom stickande gula ögonen som förföljde Joanne vart hon än rörde sig.

Vodvoth lyfte käppen och sträckte den till Joannes rygg.

Joanne kände något kallt och vasst riva henne på ryggen. Han tryckte till och smärtan kom fortare en världens snabbaste djur kan springa.

Vodvoth cirkulerade runt Joanne men han hade fortfarande käppspetsen på hennes rygg. När han gick kom det igen. Ett klonk. Ett has. Ett klonk. Ett has.

Skräcken släppte och Joanne kastade sig efter åran som låg på golvet. Hon svingad den i luften, meningen var att slaget skulle ha träffat Vodvoth rakt i ansiktet men han duckade undan med lätthet och svarade snabbt med en smäll med käppen på Joannes kind. Det kändes som om käken var gjord av glas och gick i tusen bitar. Hon snubblade bakåt och drog fingret över läppen. Rött. Nu blev hon arg. Nu kör vi, tänkte hon och greppade åran igen. Som att hon flög tog hon ett språng framåt. Åran vislade genom luften som en åtta. Hon var så nära att träffa men Vodvoth blockerade varenda slag med käppen. Ljudet när åran och käppen träffades ekade mellan maskinerna i rummet.

För en sekund kändes det som att Joanne skulle dö. För Vodvoth hade med sitt hårdaste slag träffat henne i magen. Hon tog armen för magen och lutade sig ner. Åran gled försiktigt ner från handen och landade på golvet. Nu kände hon sig inte längre som en tiger, utan en hjälplös figur som inte kan göra någonting. Kanske bara möjligtvis att ligga på golvet och tänka att man nog snart kommer att dö.

Vodvoth stirrade. Han stirrade och flinade. Flinade med sitt leende som inte var ett varmt leende.

Vodvoth svingade sin käpp upp i andra handen så att spetsen hamnade högst upp. En liten, sylvass spetts fälldes upp. Den var nästan lika tunn som ett löv. Den blänkte medans Vodvoth snurrade käppen i cirklar som om han skulle kasta lasso.

Nu är det över, tänkte Joanne. Varför.

Men plötsligt kände Joanne en varm vind smeka hennes kind. Någonting stort flög runt i rummet. Det visste Joanne eftersom hon hörde stora kraftiga vingslag där uppe.

Känslan när hon såg varelsen som flög där uppe var en känsla som man inte kan beskriva. Så mycket glädje så att det nästan kändes som om hon skulle sprängas. Som om det skulle hoppa ut nyårsraketer från henne och smälla där uppe i luften var glädje. Det var Cirrus.

Dessutom hade fågeln om kom susande något greppat mellan fötterna. Något som glänste. Genom rök, ånga och damm försökte hon se vad det var då Cirrus släppte det. Nu gick tankar och rörelser som i slomotion. Det som föll mot henne var Havets diamant. En möjlighet till seger föll från hennes enda vän. Hon fick inte missa.

Knivbladet på Vodvoths käpp kom farande i ett sista dödligt stick. Joanne kastade sig mot åran och svingade den i ett halvt varv, den träffade diamanten. Som ett frivarv i brännboll. Joanne och Vodvoth tittade på diamanten medan den singlar i en glittrig båge mot hålet. Det hålet som Joanne trodde var det hålet där Havets diamant skulle sitta.

Den studsade på kanten långsamt och med ett klick, så satt den i.

Först hände ingen ting, förutom att Vodvoth stelnade. Det var som att en stöt gick igenom hela båten. Golvet började skaka och brumma. En maskindel ramlade ner på golvet bakom Vodvoth, det blev som ett rökmoln då av allt damm.

Vodvoth tog två långsamma tunga steg. Vad hände med honom, hann Joanne undra. Ett duns hördes från golvet och där låg en av Vodvoths händer. Delar föll av honom. Han försökte ta upp dem med stumparna av maskindelar och ben som stack ur kavajen men det gick inte. Ett par dunsar, ett förfärligt gnissel till, så halvlåg han istället på golvet. Han satt där och försökte ta sig upp.

Joanne backade långsamt och hon kände att någonting hände med hela fartyget. Den knakade, och en efter en ramlade maskindelar ner på golvet som stenblock i en kollapsande grotta. Allt skakade och damm regnade ner från taket. Det enda ljuset i rummet var Havets diamant som lös allt starkare och starkare. Det var som att den sög livet ur Själadöden.

- Vi måste här ifrån! ropade Cirrus.

Ett pysande ljud hördes från golvet. Helt plötsligt kändes det som att Joanne trampade i en hög med sand. Hon tittade ner på sin fot. Där låg Vodvoth, och det började sippra ut aska ur honom som en svart sand. Hans svarta hatt försvann i en vind och nu var det bara huvudet kvar. Långsamt, långsamt, bit efter bit försvann det också. Det sista ljudet han gjorde var ett viskande ljud som om han tog ett djupt andetag och andades ut mellan dom blöta döskalletänderna. Sen försvann han i ett sista askmoln. Besegrad.

Hennes kropp lydde plötsligt. Joannes ben gick snabbare än blixten. Upp för de mörka korridorerna och ut. Hon tog sig förbi saltsvin som inte längre var intresserade av henne. De försökte också fly. Nu letade Själadöden oroväckande. Hon fick stödja sig mot väggar och räcken för att inte ramla. Så såg hon havet, på väg att svälja det gigantiska fartyget.

- Hoppa! skrek Cirrus. Joanne siktade på kanten av fartyget och kastade sig ut.

Kapitel 9

Det vita mjuka fjädrarna klämde sig emellan Joannes fingrar. Dom var varma. Joanne satt på Cirrus rygg och de åkte över havet. Där borta. Långt där borta. I Joannes ögonvrå såg hon hur Själadöden gick i bitar. Vita, röda, gula, orange färger. Den sjönk långsamt, långsamt ner i havet som ett döende odjur av eld och vågor.

De cirkulerade ner mot den stora färglada båten. Audendum. Varelsor och människor tittade upp på Joanne och Cirrus. Sakta men säkert landade dom på en av de slingriga kullerstengatorna. Folksamlingen blev större. Den lilla mannen i sammetskostym trängde sig fram till Joanne och Cirrus.

Han harklade sig och sa:

- Så, hur gick det? frågade han och borstade av en nyckelpiga från sammetsbyxorna.

Joanne såg mamma där bak i folksamlingen. Hennes blåa kostym glänste när solen lyste på den. En varm känsla växte inombords Joanne. Hon kände sig trygg.

Joanne klämde sig emellan varelsorna och människorna enda fram till mamma. Hennes lena kavaj strök Joannes fräkniga kind som nästan var svart av allt smuts som fanns på Själadöden. Joanne ville inte tänka på namnet Själadöden. När hon gjorde det kröp en obehaglig känsla upp i kroppen.

Det var som om mamma redan visste att Joanne hade klarat det. Att Själadöden nu inte mer fanns.

- Min duktiga tjej. Jag visste ju det, jag visste att du skulle klara det, sa mamma med en mjuk röst.

Joanne tittade upp på mamma. Hon såg att en tår rann ner från mammas kind. Hon antog att det var en glädjetår.

Alla applåderade, och Joanne kunde fortfarande inte riktigt förstå att det var hon som hade gjort det. Ett uppdrag som kanske ingen annan skulle ha klarat. Men såklart med Cirrus hjälp. Annars hade det nog inte alls gått. Mamma lyfte upp Joanne i luften och tjoade, sen gav hon en kram. En kram som värmdde hela Joanne. Det var nog en av de bästa mammakramarna hon hade fått.

Det luktade så som det luktar på fest. Mat, drycker, tårta, fast ändå annorlunda. Inte som på en vanlig fest utan annorlunda. De rosa flaskorna "HUBBABUBBA MED KOLSYRA" stod på borden, fast dom fick knappt plats för all mat som trängdes där. Det stora rummet i Slottet som inte riktigt var ett slott ekade rösterna. Orkestern var igång. Valrossarna spelade som vanligt och det lät ljuvligt. Allt var bra. Joanne hade sin blåa klänning. Hon kände sig fin i den, och det kändes bra.

Några veckor hade gått och tiden var inne. Joannes båt stod i vattnet och var redo att resa. Mamma hade redan gått ner, Cirrus med. Dom stod där bredvid båten.

Joanne gick på den kullerstensgatan som ledde ner till båten. Cirrus vinkade åt henne. Men Joanne ville inte. Hon hade en taggig klump i magen som skavde. En tår rann ner för kinden och landade på en kullersten. De färglada husen bredvid Joanne lyste, och trädgårdarna med. Som i en saga, fast Joanne visste att det inte var en saga. I såna fall den bästa någonsin.

Joanne sprang in i mammas famn. Hon ville inte släppa.

- Jag vill inte, jag vill inte åka ifrån dig och Cirrus, sa Joanne. Det blev mest ett mummel eftersom hon tryckte in ansiktet i mamma. Hon klappade Joanne på huvudet.
- Men pappa och Benny då? Dom behöver dig. Och jag kommer alltid att finnas här på Audendum. Och Cirrus med, sa mamma med en varm och trygg röst.

Det är väll klart. Pappa och Benny.

Joanne klev med tunga steg upp i båten. Det var Joannes båt, den som hon kom hit med. Cirrus skulle följa med till den tjocka dimman kom. Sen fick hon klara sig själv. Hon skulle segla själv då. Kommer hon verkligen klara det?

Joanne ställde sig bakom ratten och Cirrus bakom Joanne.

Joanne skymtade något mörkt i det klarblåa vattnet. Som en svart, stor fläck. Den kom närmre och närmre vattenytan. Havsdraaken! Han höjde sitt huvud ur vattnet. Hur?! Han hade överlevt. Men senast Joanne såg honom var ju på ett torg på Själadöden.

- Mmm, jag klarade det, sa han med en fundersam röst. Han visste inte riktigt själv hur det gick till, men bra gick det i alla fall eftersom han är här nu.

Med ett brummande åkte dom. Cirrus och Joanne med Havsdraaken vid ena sidan av båten.

- Ha det så bra nu! ropade mamma.

Och sen seglade dom i en väldig fart och efter inte så lång tid så såg Audendum bara ut som en liten prick. Det stora fartyget, bara som en liten prick nu. Vattnet var kristallklart och ljusblått. En delfin hoppade uppför vattnet och vickade på den bakre fenan. Den gjorde ett glatt ljud, lite som att den skrattade. Vinden smekte Joannes kinder och håret fladdrade. Det var inte läskigt. Det var inte läskigt att segla! Hon kunde! Hon kunde segla, utan att vara rädd! Cirrus satt där bak och tittade ut mot havet, han såg väldigt nöjd ut. Han log och tittade på Joanne. Joanne tittade tillbaka och skrattade. Hon kände ett pirr som åkte igenom hela kroppen, ett skratt. Hon skrattade till och fortsatte att segla.

Efter ungefär halva resan stannade båten.

- Ja du Joanne, du vet att jag alltid kommer att finnas här. Du får gärna komma och hälsa på när du vill, sa Cirrus och klappade Joanne på huvudet.

Joanne nickade och kramade om Cirrus mjuka, varma mage. Han var en sån som var bra på att kramas.

Joanne såg hur Cirrus tog satts på båtens kant och kastade sig ut. Han flög upp och vinkade. Joanne tittade på honom så länge hon bara kunde tills han inte syntes utom synhåll.

Så plötsligt. En tjock dimma kom över Joanne. Den var så tjock att man inte såg någonting. Joanne satte sig ner och funderade. Det var verkligen så! Hon var inte rädd.

Det var som att helt plötsligt var hon i en dröm. Lite som att hon somnade. Kanske av den tjocka dimman.

När Joanne plötsligt kände att hon vaknade till befann hon sig inte på den båten Joanne och Cirrus hade seglat med nyss. Utan mammas segelbåt. Joanne tog några förvirrande steg ner i ruffen. Det var verkligen den segelbåten. Den båten med bilderna på Joanne och hennes mamma när dom skrattade och var med varandra. Den båten!

Dimman försvann och det blev klart. Lite längre fram såg hon land. Det var skog och en strand. Det såg ut som hemma. Hemma i Joannes skog. Båten stannade till när sanden kom och Joanne hoppade ut ur den. Hon sprang på stigen och solen trängde sig ner till marken förbi tallarna. Nu skymtade hon huset mellan trädstammarna.

Det gröna sommargräset kittlade mellan tårna medan hon blickade ut över horisonten. Vatten. Massor med vatten.

- Joanne, Joanne! ropade Benny med en lite barnslig röst. Kom nu så badar vi.

Benny sprang ner mot den nästan brännheta sanden. Sanden sprätter tills bryggan kommer. Efter det kom dunkande steg mot det blöta träet. Joanne sprang efter. Benny hade sina orange armpuffar. Joanne sprang bredvid honom. Dom höll varandra i handen och hoppade från bryggan, och ner i vattnet. Ner i det blåa vattnet.

Ett stort plask. Benny skrattade och kramade om Joanne. Medans så tittade Joanne upp mot den klarblåa himlen och tänkte: Om han bara visste vad jag har varit med om.

Joanne, hade övervunnit sin rädsla för vatten.

Tack för att du har läst min bok!

Av: Kerstin 5C